

UZASADNIENIE

W dniu 10 grudnia 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny D. K. na skutek skargi I. C. z dnia 4 października 2021 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 305 § 1 k.p.k., art. 325a § 2 k.p.k. w zw. z art. 741 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), postanowiła odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 9 września 2021 r. reprezentując, jako obrońca oskarżoną D. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym (...), sygn. akt (...) na posiedzeniu pojednawczym, posiadając wiedzę, iż jego klientka oskarżona D. S. rejestruje przebieg niejawnego posiedzenia sądowego za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, pozyskanego przez nią od przedstawiciela mediów, nie poinformował o tym fakcie Sądu tj. o naruszenie art. 6, art. 7 ust. 3, art. 11, art. 12 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 358 k.p.k. oraz art. 359 pkt 2 k.p.k.

Pismem z dnia 10 stycznia 2022 r., skarżąca I. C. wniosła odwołanie od postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 10 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt RD 139/21, zaskarżając je w całości. Skarżąca I. C. zaskarżanemu postanowieniu zarzuciła obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a)

art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 741 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 75) w zw. z § 14 ust. 1 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych (t.j. Uchwała Nr 84/1X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 22 czerwca 2017 r. w sprawie ogłoszenia tekst jednolitego uchwały w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych) polegającą na zaniechaniu podjęcia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wszelkich możliwych starań, aby sprawca przewinienia dyscyplinarnego został pociągnięty do odpowiedzialności oraz aby zostały uwzględnione prawnie chronione interesy pokrzywdzonej przy jednoczesnym poszanowaniu jej godności,

b)

art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. z art. 74 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 75) w zw. z § 14 ust. 1 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych polegającą na odmowie wszczęcia dochodzenia w sytuacji gdy nie zostały przeprowadzone wszystkie dowody w sprawie, a z uzasadnienia postanowienia wynika, że jego rozstrzygnięcie oparto na jednostronnej ocenie zarzutów kierowanych przez skarżącą, bez wykonania innych czynności,

c)

§ 14 ust. 1 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych poprzez brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu wyjaśniającym, w tym zaniechanie pozyskania akt postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym (...), sygn. akt (...), w szczególności protokołu posiedzenia z dnia 9 września 2021 r., podczas gdy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego powołuje się na obowiązek Sądu nadzoru nad przestrzeganiem zasad dotyczących nagrywania posiedzenia, bez żadnej weryfikacji pouczeń, jakie w tym zakresie były dokonywane przez Sąd;

d)

§ 14 ust. 1 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych polegającą na braku realizacji celu postępowania sprawdzającego.

Ponadto skarżąca I. C. wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości celem podjęcia przez Rzecznika Dyscyplinarnego dalszych czynności w sprawie.

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) W., w dniu 23 lutego 2022 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny D. K. wniosła o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 10 grudnia 2021 r.

Po przeprowadzeniu posiedzenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W. zważył co następuje:

W dniu 4 października 2021 r. zawiadamiająca I. C. złożyła do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. skargę na radcę prawnego Z. K. (1) wskazując, iż radca prawny Z. K. (1) będący członkiem Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. pełni funkcję obrońcy oskarżonej D. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym (...), sygn. akt (...). Postępowanie to jest prowadzone w trybie prywatnoskargowym o przestępstwo stypizowane w art. 212 § 2 k.k. Na dzień 9 września 2021 r. zostało wyznaczone posiedzenie pojednawcze, na którym stawił się pełnomocnik oskarżycielki prywatnej oraz oskarżona D. S. wraz ze swoim obrońcą radcą prawnym Z. K. (1). Chęć wzięcia udziału w posiedzeniu pojednawczym wyraził również przedstawiciel środków masowego przekazu, który został zawiadomiony o przedmiotowym terminie posiedzenia przez oskarżoną. Sąd mając na uwadze treść art. 359 pkt 2 k.p.k. nie wyraził jednak zgody na udział przedstawiciela mediów (...) wskazanym posiedzeniu pojednawczym. Skarżąca wskazała, iż w trakcie posiedzenia wyszło na jaw, iż oskarżona posiada przy sobie ukryty rejestrator dźwięku, o posiadaniu którego wiedzę posiadał obrońca oskarżonej radca prawny Z. K. (1). W dalszym etapie okazało się, iż oskarżona została wyposażona w rejestrator przez przedstawiciela mediów, który nie został dopuszczony do wzięcia udziału w posiedzeniu pojednawczym pomiędzy oskarżoną i oskarżycielką prywatną, przez co oczekiwał na zakończenie posiedzenia poza salą rozpraw, na korytarzu sądowym. Po powzięciu przez Sąd informacji, że posiedzenie mogło zostać bezprawnie zarejestrowane, przedstawiciel mediów został wezwany na salę rozpraw. Potwierdził on, że dźwięk z przebiegu posiedzenia niejawnego został przez niego zapisany na zewnętrznym nośniku danych, jednocześnie zobowiązując się do jego natychmiastowego usunięcia, co uczynił w obecności Sądu i stron postępowania. Został on pouczony przez Sąd o brzmieniu art. 241 § 2 k.k., po czym opuścił salę rozpraw. Radca prawny Z. K. (2) w trakcie tej całej sytuacji przyznał, iż wiedział on o zamontowanym urządzeniu podsłuchowym u oskarżonej i wyraził duże zdziwienie w związku z reakcją Sądu na tego typu przedsięwzięcia podejmowane przez stronę oskarżoną. W związku z tym Sąd pouczył radcę prawnego Z. K. (2), iż zgodę na utrwalenie przez stronę przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk może wyrazić wyłącznie Sąd na wniosek strony. Ponadto Sąd przypomniał brzmienie treści art. 359 pkt 2 k.p.k., który stanowi, iż sprawy o pomówienie lub znieważenie są niejawne, a jedynie na wniosek pokrzywdzonego mogą odbywać się jawnie. Na osobach wykonujących zawody zaufania publicznego, od których wymagane jest posiadanie wysokiej kultury osobistej oraz walorów etycznych i moralnych, jak również na jednostkach, które są gwarantem wolności i praw obywatelskich wymagać należy szczególnej dbałości o ideały moralne, etyczne oraz demokratyczne. Wspieranie i ukrywanie zachowań będących sprzecznych z aktualnie obowiązującym prawem powinno być więc szczególnie piętnowane i karane. W przedmiotowej sytuacji nie ulega wątpliwości, iż rejestrowanie dźwięku podczas niejawnego posiedzenia pojednawczego za pomocą ukrytego urządzenia jest zachowaniem bezprawnym, któremu należy się jednoznacznie sprzeciwić, zwłaszcza jeżeli posiada się o nim wiedzę. Dlatego też tym bardziej niezrozumiałym i bulwersującym był brak reakcji radcy prawnego Z. K. (1) na zachowanie swojej klientki oskarżonej D. S..

Skarżąca w uzasadnieniu skargi wskazała, iż zgodnie z treścią art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Wykonywanie przez radcę prawnego czynności zawodowych zgodnie z prawem wyznacza standard działania, który może być rozpatrywany na bardzo wielu płaszczyznach, w tym np. w odniesieniu do wystrzegania się działań skutkujących odpowiedzialnością karną. Zasady etyki zawodowej przy wykonywaniu czynności zawodowych powinny rzutować dodatkowo na przestrzeganie obostrzeń związanych z wykonywaniem zawodu np. dotyczących powstrzymania się od czynności niedopuszczalnych czy przestrzegania reguł postępowania sądowego. W przedmiotowej sprawie radca prawny Z. K. (1) jako profesjonalista powinien mieć na uwadze bezprawność swojego działania, albowiem z uwagi na brak złożenia przez siebie wniosku, a przez to nie rozpatrywania tej kwestii przez Sąd nie zwrócił on uwagi Sądu, iż oskarżona posiada urządzenie nagrywające dźwięk i podejmuje działania w tym zakresie, co zresztą zgodnie z art. 359 pkt 2 k.p.k. jest wyłączone z mocy prawa. Mając więc na uwadze art. 7 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego osoba wykonująca zawód radcy prawnego nie może również ulegać naciskom oraz ingerencjom z zewnątrz, bez względu na osoby próbujące wpływać na radcę prawnego czy też powody takich oddziaływań. Dotyczy to zatem oddziaływania zarówno osób najbliższych, jak i osób działających w sferze publicznej. Dlatego pomimo chęci oskarżonej do utrwalania przebiegu posiedzenia niejawnego w ukryciu za pomocną urządzenia rejestrującego dźwięk, radca prawny Z. K. (2), który w tym przedmiocie posiadał wiedzę, czemu przed Sądem nie zaprzeczył, powinien podjąć wszelkie czynności zmierzające do poinformowania Sądu o takim procederze, do czego obligują go przepisy kodeksu postępowania karnego.

Skarżąca w uzasadnieniu skargi wskazała, iż zgodnie z art. 11 Kodeksu Etyki Radców Prawnych radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego. Dbanie o godność zawodu jest jednym z podstawowych obowiązków każdego radcy prawnego. Chodzi tu przede wszystkim o należyte i staranne, zgodne z zasadami etyki wykonywanie wszelkich czynności związanych ze świadczeniem pomocy prawnej, ale także prawidłowe z punktu widzenia uznawanych standardów zachowania w działalności publicznej realizowanej przez radcę prawnego. Każde niewłaściwe zachowania, które mogą podważać zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego lub które mogłyby zdyskredytować radcę prawnego w opinii publicznej podlegają napiętnowaniu, a radca prawny, dopuszczający się uchybieniu godności zawodu, ponosi z tego tytułu odpowiedzialność dyscyplinarną. Za naganne uznaje się m.in. zachowanie radcy prawnego związane z wykonywaniem czynności zawodowych okazujące lekceważący stosunek do Sądu lub innego organu, przed którym występuje radca prawny. Prezentowanie biernej postawy przy działaniach niezgodnych z obowiązującym prawem, o których ma się bezpośrednią wiedzę jest okolicznością, która zdecydowanie podważa zaufanie do zawodu radcy prawnego. Ponadto takim zachowaniem przejawia się lekceważący stosunek do Sądu, na co profesjonalny pełnomocnik nie może sobie pozwolić.

Skarżąca w uzasadnieniu zaznaczyła, iż mając na uwadze art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego profesjonalność pełnomocnika procesowego zakłada posiadanie kompetencji w sprawach, których prowadzenia się podejmuje, zatem zna je od strony normatywnej, teoretycznej i zastosowania w praktyce, zwłaszcza poprzez orzecznictwo, a także uwzględniając doświadczenie zawodowe i życiowe. Bardzo rozważnie powinno się uznawać nienależytą staranność zawodową radcy prawnego, wynikającą z wypowiedzianych lub sporządzanych przez niego opinii, formułowanych w nich koncepcji i dokonywanych wyborów, które następnie okazują się wadliwe lub nie zyskują oczekiwanej aprobaty na korzyść innych rozwiązań. Tylko wtedy, gdy opinia lub wybrany sposób postępowania w sprawie są ewidentnie sprzeczne bądź z obowiązującymi, mającymi zastosowanie przepisami prawa, bądź z powszechnie aprobowanymi poglądami doktryny, P. (...)bądź z ustalonym orzecznictwem, znanym przed podjęciem decyzji przez pełnomocnika, jego staranność może być uznana za niemieszczącą się (...) wzorcu należytej staranności radcy prawnego. Wzorzec należytej staranności zawodowej radcy prawnego obejmuje jego profesjonalizm w sprawach, których prowadzenia się podejmuje. Staranność zawodowa radcy prawnego może być uznana za niemieszczącą się w tym wzorcu tylko wtedy, gdy sporządzona przez niego opinia lub

sposób postępowania w sprawie są oczywiście sprzeczne z przepisami mającymi zastosowanie albo powszechnie aprobowanymi poglądami doktryny lub ustalonym orzecznictwem, znanym przed podjęciem czynności. Skarżąca wskazała, iż w przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że zachowanie radcy prawnego Z. K. (1) nie nosiło znamion staranności zawodowej, albowiem było sprzeczne z przepisami obowiązującego prawa. Zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i w poglądach doktryny ugruntowane jest stanowisko potwierdzające, że zawodowy charakter działalności oznacza podwyższony zakres wymagań. Uzasadnione jest to zarówno doświadczeniem profesjonalisty, uzyskanymi przez niego najwyższymi kwalifikacjami, jak i posiadaną przez niego fachową, specjalistyczną wiedzą.

Ponadto skarżąca wskazała, iż radca prawny powinien dbać o to, aby jego zachowanie nie naruszyło powagi sądu, urzędu lub innych instytucji, przed którymi występuje, a także, by jego wystąpienia nie naruszały godności osób uczestniczących w postępowaniu, o czym stanowi art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zachowanie radcy prawnego nie może naruszać powagi sądu, urzędu lub instytucji, przed którymi występuje. Oznacza to zakaz podejmowania wszelkich działań, które mogłyby być poczytane za niewłaściwe, niezgodne z dobrymi obyczajami lub regułami kulturowymi powszechnie przyjętymi w społeczeństwie czy też obowiązującymi przepisami prawa. Zwróciła także uwagę na problematykę wizerunkową samorządu radców prawnych. Od wielu lat samorząd radcowski podejmował wiele inicjatyw mających na celu zbudowanie nowoczesnego wizerunku na rynku. Postrzeganie osoby radcy prawnego w obecnych czasach jest nieporównywalnie lepsze dla przedstawicieli tego zawodu niż kilkanaście lat temu. Jednakże działania takie jak opisane w przedmiotowej sprawie w istotny sposób burzą pozytywny wizerunek wypracowany przez lata dużym nakładem sił i środków. Dlatego też niezbędnym zdaje się być podjęcie stosownych działań dyscyplinarnych. W ocenie Skarżącej skarga jawi się jako uzasadniona i konieczna.

W tych okolicznościach sprawy, w dniu 10 grudnia 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny D. K. na skutek skargi I. C. z dnia 4 października 2021 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 305 § 1 k.p.k., art. 325a § 2 k.p.k. w zw. z art. 741 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), postanowiła odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 9 września 2021 r. reprezentując, jako obrońca oskarżoną D. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym (...), sygn. akt (...) na posiedzeniu pojedynczym, posiadając wiedzę, iż jego klientka oskarżona D. S. rejestruje przebieg niejawnego posiedzenia sądowego za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, pozyskanego przez nią od przedstawiciela mediów, nie poinformował o tym fakcie Sądu tj. o naruszenie art. 6, art. 7 ust. 3, art. 11, art. 12 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 358 k.p.k. oraz art. 359 pkt 2 k.p.k.

W uzasadnieniu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 10 grudnia 2021 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny D. K. wskazała w szczególności, iż zgodnie z postanowieniem art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej:

- 1) za postępowanie sprzeczne z prawem,
- 2) za postępowanie sprzeczne z zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny D. K. wyjaśniła, iż treść pisma z dnia 4 października 2021 r. prowadzi do wniosku, że radca prawny Z. K. (2) nie popełnił przewinienia dyscyplinarnego. Skarżąca zarzuca radcy prawnemu, że pomimo posiadanej wiedzy, iż jego klientka nagrywa przebieg posiedzenia bez zgody Sądu nie poinformował o tym fakcie Sądu. Podkreślenia wymaga, że do podstawowych zasad i wartości, jakimi powinien się kierować radca prawny przy wykonywaniu zawodu są zasady lojalności wobec klienta oraz obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej określone w art. 8 i 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowi, że radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. W myśl art. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego dochowanie

tajemnicy zawodowej jest prawem i obowiązkiem radcy prawnego. Stanowi podstawę zaufania klienta i jest gwarancją praw i wolności. Na uwagę zasługuje także fakt, że ustawowym zadaniem radcy prawnego jest świadczenie pomocy prawnej, która ma na celu ochronę prawną interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana (art. 2 ustawy o radcach prawnych).

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 10 grudnia 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny D. K. wskazała, iż wprawdzie w postępowaniu karnym obowiązuje zasada, iż na nagrywanie posiedzenia zgodę musi wyrazić Sąd, a zatem nagrywanie bez zgody Sądu jest działaniem bezprawnym, to w świetle zasad wyrażonych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i ustawie o radcach prawnych, nadzór nad przestrzeganiem powyższych zasad należy do Sądu, a nie do pełnomocnika, w tym przypadku do radcy prawnego. Zadaniem radcy prawnego, jak wskazano powyżej była wyłącznie ochrona prawna interesów reprezentowanego w tej sprawie klienta. Za realizację tego zadania radca prawny odpowiada zarówno w stosunku do swojego klienta, jak i ewentualnie – dyscyplinarnie, w przypadku gdyby doszło do naruszenia prawa, zasad etyki lub godności zawodu. Z żadnego przepisu prawa nie da się jednak wywieść obowiązku radcy prawnego dbałości o zachowanie osób uczestniczących w rozprawach sądowych, w tym także klienta radcy prawnego.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radcy prawnego D. K., niepoinformowanie Sądu o nagrywaniu posiedzenia przez klienta pomimo braku zgody Sądu nie może być kwalifikowane, jako czyn niezgodny z zasadami etyki zawodowej radcy prawnego. W przedmiotowej sprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. nie stwierdziła popełnienia przez radcę prawnego Z. K. (2) czynów, które mogłyby zostać zakwalifikowane, jako przewinienie dyscyplinarne. Z tych wszystkich przyczyn odmówiono wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

Należy zważyć, iż zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. W piśmiennictwie trafnie wskazuje się, iż: „regulacja zawarta w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, nie może być samodzielną podstawą pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego, gdyż przepis ten ma w ocenie Sądu Najwyższego jedynie charakter blankietowy (zob. wyr. SN z 29.10.2009 r., (...) 22/09, OSNSD 2009, Nr 1, poz. 132; wyr. SN z 6.11.2014 r., (...) 32/14, OSP 2015, Nr 7–8, poz. 80; wyr. z 17.11.2015 r., (...) 11/15). Jednakże z dokładnej analizy wypowiedzi składów orzekających wynika, że pogląd ten kreowany był zawsze w kontekście zasad etyki radcy prawnego (zob. T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2021, Legalis). Skarżąca I. C. odwołała się w odwołaniu z dnia 10 stycznia 2022 r. w szczególności do Uchwały Nr 84/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych z dnia 22 czerwca 2017 r. (K.Rad.Prawn z 2017 r. poz. 16), w której Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych dokonało ogłoszenia w załączniku do uchwały tekst jednolity uchwały Nr 98/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych, uwzględniający zmiany wprowadzone uchwałą Nr 48/X/2017 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 9 czerwca 2017 r. zmieniającą uchwałę w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych. Skarżąca I. C. powołała na § 14 ust. 1 uchwały Nr 98/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych. Przepis § 14 ust. 1 uchwały Nr 98/ (...) wskazuje jedynie, iż w dochodzeniu dyscyplinarnym, w celu ustalenia czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne Rzecznik zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania okoliczności wskazanych w zawiadomieniu. W ocenie tut. Sądu, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W.

radca prawny D. K. nie uchybiła § 14 ust. 1 uchwały Nr 98/ (...), gdyż w postępowaniu dyscyplinarnym, w celu ustalenia czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne, jako Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., wszechstronnie zbadała okoliczności wskazane w zawiadomieniu skarżącej z dnia 4 października 2021 r.

Znamiennym jest, iż Skarżąca I. C. jedynie w skardze z dnia 4 października 2021 r. wskazała, iż w jej ocenie radca prawny Z. K. (1) naruszył swym zachowaniem art. 6, art. 7 ust. 3, art. 11, art. 12 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 358 k.p.k. oraz art. 359 pkt 2 k.p.k. Natomiast Skarżąca I. C. w złożonym odwołaniu z dnia 10 stycznia 2022 r. nie wskazała, że radca prawny Z. K. (1) naruszył swym zachowaniem art. 6, art. 7 ust. 3, art. 11, art. 12 ust. 1 i art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 358 k.p.k. oraz art. 359 pkt 2 k.p.k. Jednak nie zmienia to faktu w ocenie tut. Sądu, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny D. K. nie uchybiła § 14 ust. 1 uchwały Nr 98/ (...).

Należy wyjaśnić, iż zgodnie z art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 3 ust. 2, 3 i 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego. Radca prawny jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z udzieleniem pomocy prawnej. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie może być ograniczony w czasie. W literaturze trafnie przyjmuje się, iż nakaz zachowania tajemnicy zawodowej jest fundamentalnym obowiązkiem radcy prawnego. Bez niego nie można mówić o wykonywaniu zawodu zaufania publicznego, ponieważ nie można zbudować zaufania pomiędzy radcą prawnym a klientem. Klient musi mieć pewność, że informacje przekazane radcy prawnemu są objęte tajemnicą zawodową. Rolą radcy prawnego jest zachowanie tej tajemnicy. Zasada lojalności względem klienta i podejmowania działań zmierzających do ochrony jego praw nie może także prowadzić do naruszenia przez radcę prawnego obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Zgodnie bowiem z postanowieniem SN z 15.11.2012 r. ((...) 32/12, L.) tajemnica zawodowa radcy prawnego, obejmująca wszystko, o czym dowiedział się on w związku z udzielaniem porady prawnej i prowadzeniem sprawy, wyklucza możliwość złożenia przez niego zeznań w charakterze świadka w postępowaniu karnym, w którym stroną jest osoba reprezentowana przez niego uprzednio w innych postępowaniach, bez uprzedniego zwolnienia z powyższej tajemnicy przez sąd w trybie określonym w art. 180 § 2 k.p.k., i to także wtedy, gdyby miał zeznawać na prośbę swojego klienta i w jego interesie. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej dotyczy też, co oczywiste, innych postępowań niż karne. (zob. T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2021, Legalis). Na szczególną uwagę zasługuje art. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 3 ust. 2, 3 i 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), gdyż dochowanie tajemnicy zawodowej jest prawem i obowiązkiem radcy prawnego. Stanowi podstawę zaufania klienta i jest gwarancją praw i wolności. Zakres tajemnicy zawodowej radcy prawnego został wskazany m.in. w postanowieniu SN z 2.6.2011 r. ((...) 13/11, L.). Sąd Najwyższy w orzeczeniu tym wskazał, że o istnieniu tajemnicy zawodowej decyduje nie tyle stopień znajomości danej informacji wśród osób trzecich, lecz element normatywny w postaci istnienia prawnego obowiązku zachowania tajemnicy w dyskrekcji. Tajemnica zawodowa radcy prawnego obejmuje zatem informacje uzyskane nie tylko od klienta, ale i od osoby trzeciej, a także od przeciwnika procesowego (zob. T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2021, Legalis).

Ponadto zachowanie radcy prawnego Z. K. (1) zostało poddane ocenie Sądu Rejonowego (...) w sprawie o sygn. akt (...), gdyż jak przyznała Skarżąca I. C.: „W związku z tym Sąd pouczył radcę prawnego Z. K. (2), iż zgodę na utrwalenie przez stronę przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk może wyrazić wyłącznie Sąd na wniosek strony. Ponadto Sąd przypomniał brzmienie treści art. 359 pkt 2 k.p.k., który stanowi, iż sprawy o pomówienie lub znieważenie są niejawne, a jedynie na wniosek pokrzywdzonego mogą odbywać się jawnie” (zob. skarga z dnia 4 października 2021 r.). Pouczenie radcy prawnego Z. K. (1) należało do wyłącznej oceny Sądu Rejonowego (...) w sprawie o sygn. akt (...).

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowego Izby Radców Prawnych (...) W., prawidłowo oceniła stan sprawy, uznając iż w

okolicznościach zebranego w sprawie materiału dowodowego nie doszło do popełnienia deliktu dyscyplinarnego przez radcę prawnego Z. K. (1) w ramach podniesionych zarzutów przez skarżącą I. C. dotyczących tego, że w dniu 9 września 2021 r. reprezentując, jako obrońca oskarżoną D. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym (...), sygn. akt (...) na posiedzeniu pojednawczym, posiadając wiedzę, iż jego klientka oskarżona D. S. rejestruje przebieg niejawnego posiedzenia sądowego za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, pozyskanego przez nią od przedstawiciela mediów, nie poinformował o tym fakcie Sądu. Żaden z zarzutów wskazanych w zawiadomieniu nie znalazł potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W pozostałym zakresie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W. nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia. Wobec powyższego po dokonaniu wszechstronnej analizy okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, uznał, że wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, wobec braku czynu obwinionej radcy prawnego Z. K. (1), w pełni odpowiada prawu.

W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w odwołaniu z dnia 10 stycznia 2022 r. na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia złożonym przez skarżącą I. C., w pełni uzasadnionym jest utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 10 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt: RD 139/21.

W tych okolicznościach, na podstawie art. 741 pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 75 z późn. zm.) w zw. z art. 437 § 1 i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. utrzymano w mocy w całości zaskarżone postanowienie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 706 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), gdzie zryczałtowanymi kosztami postępowania dyscyplinarnego w niniejszym postępowaniu odwoławczym w kwocie 1.000,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) obciążono Okręgową Izbę Radców Prawnych (...) W..

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 741 oraz stosownie do treści art. 702 ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020, poz. 75), od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.